

Kapitola 2

Bol to jednoduchý plán. Jasný a efektívny. Dnu a von. Skončiť v práci, zaviezť sa do baru, vyzdvihnúť Sienu, keď sa jej skončí šichta, odviezť ju domov a urobiť si dámsku jazdu, vypiť pár pohárov prosecca a zaľahnúť v hostovskej izbe.

Lisa kopla do vyfučanej pneumatiky na svojom vernom, ale v poslednom čase trochu upadajúcom Mini Cooperi.

„Au!“ Takže pneumatika nebola až taká mäkká.

Nechcela nechať auto na vidieckej ceste, a tak knísavo prešlo posledného pol kilometra až sem. Keď bolo v bezpečí na parkovisku pri bare, necítila sa taká bezmocná.

„Potrebuješ pomoc?“ spýtal sa malátny hlas spoza jej chrbta.

Lisa zatvorila oči a zaľala prsty, takže nechty sa jej zaryli do dlaní. Nemal tu byť v tomto čase. V utorok nebýval v bare pred pol ôsmou. Naplánovala si to tak, aby sa s ním nestretla.

Nevedela, ako sa jej podarilo potlačiť nutkanie zaškrípať zubami alebo nahlas zavrčať. Deväťdesiatdeväť celých, deväť desiatín percenta jej bytosti by mu najradšej povedalo, aby sa

dal vypchať, ale, žiaľ, ešte tu bola tá hlúpa desatina percenta, ktorá priznávala, že zrejme potrebuje pomoc. Hoci bola pripravená pustiť sa do hocičoho a dostala sa tak ďaleko, že vytiahla chatrný hever, ktorý vyzeral, že by nedokázal zdvihnúť ani škatuľu od topánok, nieto auto, tie čierne skrutky na aute vyzerali nad jej sily.

Rýchlo vrhla pohľad na Willovu vysokú, štíhlu postavu. A to bola veľká chyba. Uvedomila si, že jeho štíhle telo vytvára falošnú predstavu a pod oblečením sa skrývajú silné svaly a také vypracované brucho, aké nikdy nevidela. Ten chlap mal tehličky. Slová jej zamreli v hrdle a stála tam ako korunovaná hlupaňa.

„Počujem dobre? Áno, Will, ďakujem, to by bolo super? Alebo: Odpáľ, ja to zvládnem aj sama?“ Jeho falošná fistula jej pripomenula, prečo si tak dala záležať, aby sa vyhla jemu aj jeho obrovskému egu a prehnanému komplexu nadržanosti.

Už pristúpil k zadnej časti Mini Coopera. „Páni, aké staré je toto auto? Máš rezervu?“

Nasadila odhodlaný výraz, nevšímala si ho a čupla si ku kolesu, aby strčila pod auto hever a pokrútila rúčkou, akoby vedela, čo robí, a naoko veselo povedala: „Bez problémov to zvládnem. A ak s tým bude problém, môžem zavolať auto-mechanika.“

Keď vybral rezervu, zahundral si popod nos čosi ako: „S tebou je vždy problém.“

Nič viac nepovedal, len ju odstrčil nabok.

„Ďakujem,“ zamrmlala, keď sa pustil do práce, kľakol si na asfalt, mokrý po nedávnom daždi, a so sklonenou hlavou dvíhal auto. Bol jeden z tých dní, keď sa počasie nevedelo rozhodnúť, či bude pršať alebo svietiť slnko.

„Prišla si za Sienou?“

„Áno,“ odvetila stručne a zazerala na jeho blondavý chvost, ktorý mu visel na šiji. Dospelí muži by nemali mať vlasy ako surfisti, nemali by byť sexi. Will nebol sexi. Nebol ani milý. No vynorila sa jej spomienka, ako sa tie dlhé vlasy obtreli o jej pokožku, keď ich mal rozpustené, a bytostne si ich uvedomovala. Dlhé vlasy pomáhali vytvárať dojem nenútenosti, hoci Will nebol nenútený, iba k ženám sa správal nonšalantne.

Prestúpila z nohy na nohu a strčila ruky do vreciek. V žalúdku cítila šteklenie a stuhla, veľmi dúfala, že to nevidieť. Doparoma, nech už to šteklenie prejde. K Willovi nič necítila.

Naoko bezstarostne sa poobzerala dookola po zelených kopcoch obkolesujúcich dedinu v údolí, rady domov sa ťahali popri stuhe potoka tečúceho do rieky Ouzel. Vzdychla si, ten výhľad ju upokojoval. Bar bol napriek majiteľovi jej obľúbeným miestom. Tá impozantná masívna budova z tehál a dreva na kraji zelenej plochy tam stála niekoľko storočí a strážila obyvateľov.

„Môžeš ísť dnu, ak chceš.“ Will už zdvihol auto. „Siene sa pomaly končí šichta.“

Hoci prišla za Sienou, nezdalo sa jej správne nechať Willa na mokrom parkovisku, keď jej robí láskavosť, hoci bol posledný človek na svete, s ktorým chcela tráviť čas.

„Môžem ti nejakú pomôcť?“ spýtala sa a nepodarilo sa jej potlačiť vzdych. Bolo ťažké prekonať dobré spôsoby, ku ktorým ju celý život viedli.

Pobavene na ňu pozrel.

A znova...

Obrátila sa mu chrbtom a skúmala tiché parkovisko. O necelú hodinu bude v bare rušno. Napriek všetkým Willovým

nedostatkom, a bolo ich viac než dosť, vedel viesť úspešný podnik. Ľudia k nemu chodili zo široka-ďaleka, aby sa tam najedli.

„Počula som, že sa chystáš otvoriť novú reštauráciu. To bude fajn.“

Zdvihol obočie a hneď oľutovala, že otvorila ústa.

„Len spoločensky konverzujem. Mala by som zlý pocit, keby som ťa tu nechala, keď si sa galantne podujal opraviť mi auto.“ Zachvela sa, uvedomila si, že je sviežo. Tento rok sa leto neponáhľalo prísť.

„Čakal som na správne miesto.“

„Miesto, miesto, miesto,“ opakovala, hoci nič nevedela o správnych miestach. Ulica v neďalekom meste, na ktorej stál jej radový dom, sa určite nedostane do televízneho programu o vytúžených lokalitách.

„Je to dôležité, ale konečne som našiel skvelé miesto. Je to stará budova pošty na High Street.“

„Vážne? Mne sa zdá trochu špinavá.“

„Keď skončím, už nebude špinavá.“ Willovo tiché, sebasté vyhlásenie nebolo chválenkárstvo. Keď žili v tejto dedine ako tínedžerky, do tohto baru chodievali starí muži, ktorí pri jednom krígli piva hrali nekonečné dominové maratóny. Will ten bar úplne zmenil.

„Hm.“ Nevedela si to predstaviť. „Aké jedlá budeš podávať?“

„Pravé talianske. Chceš pre mňa robiť?“

„Nie, ďakujem...“ Hoci nemalo zmysel tváriť sa nadradene, tie peniaze by sa jej hodili, ako pedagogická asistentka bola platená len za odpracované hodiny počas školského roka. „Možno cez prázdniny, ale som iba polovičná Talianka, takže zrejme nie som dosť autentická,“ dodala.